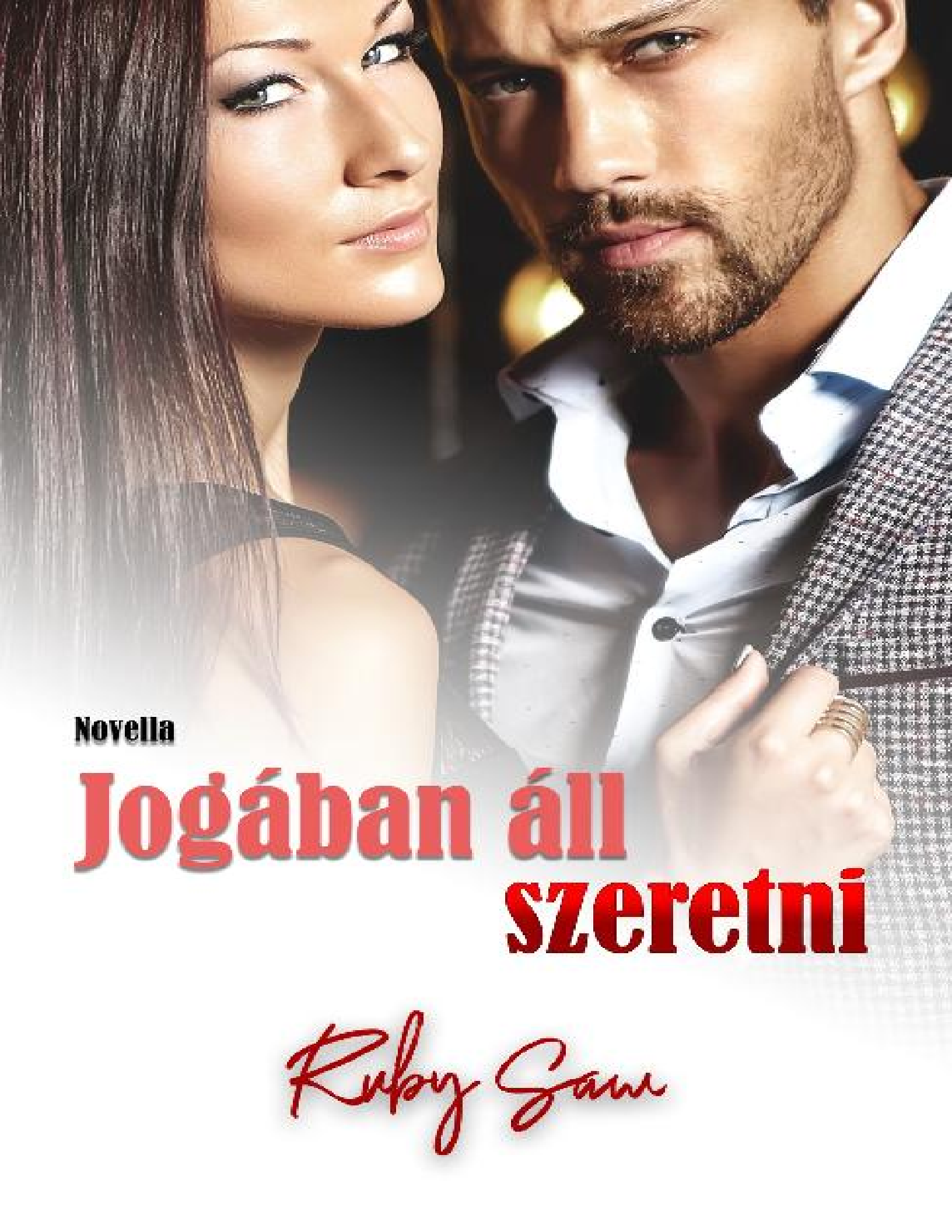

Novella

Jogában áll szeretni

Ruby Sam

Jogában áll szeretni

Ruby Sam

Ruby Saw
Jogában áll szeretni
Jogában áll 2. - Novella

© Ruby Saw © Book Dreams Kiadó

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Fáy Linett
Borítóterv: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Freepik

Felelős kiadó: Book Dreams Kiadó
Elérhetőségek: +3620/461 -0685
info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-100-2
ISBN Mobi: 978-963-586-101-9

BOOK DREAMS

Book Dreams Kiadó
2022

Tracklist:

Ruby Saw lejátszási listája:

David Guetta – Shot Me Down (feat. Skylar Grey)

Extreme Music – Bring Me Back To Life

Indila – Love story (Charlyella Remix)

J2 feat. Keeley Bumford – Dreamweaver

Listenbee Feat. Naz Tokio – Save Me

Sia – California Dreamin (DJ Festo Remix)

Dempsey

Egy élet is kevés ahhoz, hogy rájöjj, vajon az a bizonyos lány volt-e az igazi.

Nem vagyok gyakorlott a párkapcsolatokban, mert nem igazán volt benne részem. Leginkább magam miatt. Építettem egy falat, ami mögé bebújtam, és inkább csak jól éreztem magam. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy használtam a nőket, voltak próbálkozásaim, de általában mind zátonyra futott. Emögött egy múltbéli botlás van, amit nehezen dolgoztam fel. Nem is azért, mert a nő hazudott, hanem azért, mert én nem láttam meg az igazságot.

A negyven felé közeledve elgondolkodik az ember, merre szeretné terelni az életét. A legtöbben legalábbis, én ilyeneken nem agonizáltam. Volt a munka, meg a szabadidő. A munka általában kitöltötte a szabadidőt, szóval... Valójában nem akartam foglalkozni az életemmel. Minden mást előtérbe helyeztem, csak ne kelljen azon aggódnom, mikor törik össze újra a szívemet. Nyomozóként ez nem is volt olyan nehéz. Egymást követték az ügyek, az akták, még a döglöttket is fellapoztam, csak legyen valami pót cselekvés az életemben.

Aztán történt valami.

Mondják, akkor talál rád, amikor nem is számítasz rá. Majd akkor jön, ha lemondasz róla. Nem hiszek a véletlenekben, racionálisan gondolkodom, ám akkor valami megmozdult bennem. A lelkem megpöckölte a vérnyomásomat, felgyorsította a szívverésemet, elnyomta a józan eszemet, és nagyra nyitotta a szememet, hogy végre lássak, ne csak nézzek.

Shasta derült égből pottyant szó szerint a karomba, és akkor egy hetedik érzék azt súgta: ne engedd el! Mint mondtam, nem hiszek az ilyen

dolgokban, nyomozó vagyok, a tények érdekelnek, de ez a pillanat, ő teljesen más volt.

A barátaimmal mentem szórakozni, kicsit kikapcsolni, de a buli közepén eltűntek, én pedig lázasan kerestem őket, aztán valami teljesen másra akadtam Miami egyik zsúfolt szórakozóhelyén. Olyan elesettnek tűnt, a szemeiben fájdalom és csalódottság égett, hiába is próbálta pocsék humorával leplezni. Megérezem az ilyet, munkámból adódóan is. És talán először pont ezért éreztem azt, hogy nem hagyhatom egyedül. Nem mondta ki, de segítségre volt szüksége, és talán nekem is.

Végül megtörtént az, aminek egy ilyen helyzetben végképp nem kellett volna, de valahogy nem bírtam megálljt parancsolni magamnak. Shasta örülten vonzott magához, és mint kiderült, én is vonzottam őt. Fantasztikus éjszaka volt, amit egy darabig nem is bántam, de ahogy reggel magamhoz tértem, már nem volt semmilyen rózsaszín felhő körülöttem. Felszállt, eloszlott, csak az égető lelkiismeret-furdalás maradt helyette.

Békésen szuszogott mellettem, engem pedig mardosott a bűntudat, hogy tehettem ezt meg vele csak így, mintha semmit sem számított volna. Ahogy néztem őt ez az érzés egyre erősebb lett. Szó nélkül távoztam a szép külvárosi házból, annyira szégyelltem magam, hogy egy üzenetet sem hagytam, semmit se. Ki akartam törölni magam az életéből, mintha ez meg sem történt volna.

Próbáltam a munkába temetkezni, de akárhányszor igyekeztem arra összpontosítani, mindig bevillant az arca. Ahogy rám nézett, ahogy hozzám ért, ahogy hagyta, hogy a karomba vegyem, a csókja íze, az illata... Nem jutottam messzire a jelentésemmel, szóval kikértem egy hozzáértő tanácsát.

Jack egy kedves kollégám, és mint olyan, mondhatjuk azt is, ért a nőkhez. Legalábbis én ezt feltételeztem róla az Inferno-s küldetés után. Megkértem, hogy jöjjön át hozzám, mesélje el, hová tűntek az elmúlt

péntek éjjel, és igyunk meg egy sört. Nem beszéltem a valódi problémáról, fokozatosan szerettem volna felvezetni.

– Üdv, kedves főnököm! – lépett be széles mosollyal a lakásomba, azután lerúgta az ajtó mellett a cipőjét, és besétált a nappaliba.

– Mondtam, hogy ne hívj így! – fortyogtam az orrom alatt. Nem szerettem, ha így szólítanak, mert hiába voltam a felettesük, semmivel sem voltam több náluk.

– Jesszusom! – nyögött fel, ahogy meglátta a rendetlenséget a nappaliban. Tányérok, poharak és egy halom papír, valamint a laptopom. – Sosem láttalak még komolyan dolgozni, de ha az ilyen, akkor vegyél fel inkább egy titkárnőt – nyögte elhaló hangon, majd helyet foglalt a kanapé szabad részén.

– Kérsz sört?

– Nem, köszí. Autóval vagyok. Jess főz, vagy legalábbis próbálkozik – húzta el a száját hitetlenkedve.

– Gyömbér?

– Az jöhet! – csettintett egyet, és nagyot szusszanva nyújtotta ki hosszú lábait.

Kimentem a konyhába, majd két üveg gyömbérrel tértem vissza, letettem a dohányzóasztalra az övét, én pedig leültem a sajátommal. Hatalmas csend állt be pillanatok alatt. Ahogy az üdítőt kortyoltam, visszhangzott a nappali.

– Ne haragudj, hogy eltűntünk pénteken, de Jessnek valami PTSD-je volt, vagy én nem is tudom – magyarázta, miközben a térdére támaszkodott.

– Mi történt? Jól van azért? – kérdeztem ijedten.

– Megivott két felest, a fejébe szállt, aztán sírva fakadt, hogy vigyem haza, mert attól retteg, megjelenik az ajtóban Vergilius – szusszant egy nagyot a mondat végén.

Több éve már az Inferno megbuktatásának, de vannak napok, amikor előjön náluk ez az akció. Mélységesen megviselte mindnyájukat, amit meg is értettem, hiszen kaptak ott hideget-meleget. Aztán ott volt Helena is...

– Sajnálom, Jack – pillantottam rá együttérzően.

– Kiheverte, semmi gond. Tudjuk ezt kezelni – mosolyogott biztatóan. – Szóval sajnálom, hogy nem szóltam, meg semmi, de ha nem viszem ki, akkor... – elhallgatott, lehajtotta a fejét.

Hirtelen nem tudtam, jó ötlet-e beszélni Shastáról. Nem igazán akartam az én problémáimmal traktálni, amikor neki is megvolt a maga baja.

– Ugyan, ne viccelj! Nem történt semmi. Érthető, hogy őt nézted.

– Amm, inkább ne is beszéljünk róla – rázta meg a fejét, aztán belekortyolt a gyömbérbe. – Legközelebb csak kocsmázni megyünk – kacsintott rám.

– Vagy eljöttök hozzám – mosolyogtam egyetértve.

– És? Hogy telt a péntek este? Hazajöttél dolgozni? – tárta szét a karját, miközben körbefuttatta kék szemeit a kupin.

– Az igazság az – mosolyodtam el zavartan, lehajtottam a fejemet. Még akkor sem voltam biztos benne, hogy el kellene mesélnem, de Jack hajthatatlan volt.

– Csak nem buliztál? – vigyorodott el. – Valakivel? – emelgette sejtelmesen a szemöldökét. – Jack bácsinak elmondhatod.

– Biztos nem probléma, hogy – villantottam rá szemeimet.

– Mondd már az isten áldjon meg! – mordult fel.

– Találkoztam, vagyis összefutottam egy nővel, de hát – dörzsöltem meg gondterhelten az arcomat. Akkor is éreztem, hogy hatalmas hibát követtem el azon az estén.

– És? Ne harapófogóval kelljen már kihúzni belőled! – sürgetett türelmetlenül.

– Egyéjszakás lett a vége – vontam össze magam elé bámulva a szemöldököm. Nem is értettem, hogy nem bírtam uralkodni magamon.

– Ó, na hát! – kurjantott fel Jack, aztán letette az üveget az asztalra, majd összedörzsölte a tenyereit. – Mesélj még!

– Ennyi – vontam meg a vállam.

Mégis mit mondhattam volna még?

– Furán csillog a szemed. Szerintem nem maradt itt abba a dolog – ciccegett a fejét rázva. Igaza volt.

– Az a helyzet, hogy kicsit összezavart – mondtam az üveggel játszva. – De komolyan nem akarlak ezzel untatni most – igyekeztem kitérni a sztori elől. Akkor már azt is megbántam, hogy felhoztam.

Inkább maradtam volna kussban!

– Nem, nem! Ez érdekes, és egyáltalán nem teher, haver – kacsintott rám.
– Tehát miért zavart össze a hölgy?

– Más, mint a többi. Olyan... Nem tudom. Nem szokásom ilyen dolgokba bonyolódni, de egyszerűen adta magát az egész. Hazavittem, aztán behívott, és jöttek a dolgok maguktól. Másnap meg szó nélkül eljöttem – sóhajtottam a plafonra nézve.

Shastára gondoltam, hogy mennyire megbánthattam ezzel, és arra, ő vajon mit gondol rólam. Biztosan meglehetett a véleménye.

– Szóval tudod, hol lakik – tette elgondolkodva az állára mutatóujját a férfi. – Hát menj el hozzá, és beszéljétek meg! Igaz, ezen nincs mit megbeszélni – horkant fel, de ahogy összevont szemöldökkel néztem rá, megköszönte a torkát. – Komolyan mondom. Ha másnak érzed, akkor ne hagyd. Szerinted megéri azt a bizonyos misét?

– Borzasztó humora van, nyers, cinikus, de annyira esetlen. Olyan, mint egy utcára tett kiscica, mintha...

– Mintha pont rád lenne szüksége – fejezte be Jack a mondatomat.

Valójában erre volt szükségem, megerősítésre. A lelkem mélyén tudtam jól, mit akarok, mit kell tennem, de annyi év után az ember ezen érzékei berozsdásodnak, nem igazán hisz nekik. Még akkor sem, ha az igazat súgják.

– Szóval igen – sóhajtottam, és belekortyoltam a gyömbérbe.

– Menj utána, Dempsey – bólintott Jack. – Eddig csak ilyen tessék-lássék kapcsolataid voltak. Ki tudja, ez lehet, jelent valamit. Nem hiszek ezekben amúgy – emelte maga elé a kezét. – De abba még nem halt bele senki, hogy megpróbált hinni. Úgyis megbánnád később, ha csak úgy elengednéd. Menj utána! – nyomatékosította egy dobbantással a szavait.

– Átgondolom – bólogattam, majd nagy levegőt fújtam ki.

Hihetetlenül hangzott ez az egész. Volt Miamiban egy nő, akit egyszerűen nem tudtam kitörölni a fejemből, és megkaptam a megerősítést is ezügyben. Innentől csak rajtam múlt. Akkor még nem döntöttem el, hogy utána akarok-e menni, útközben alakult ki bennem. Másnap, ebédidőben megkerestem Shasta Flare-t. Még szerencse, hogy tudtam, hol dolgozik.

Egy hónap múlva

– Már megint nem zártad be az ajtót! – morcogtam, miközben beléptem az akkor már nagyon jól ismert házba.

– Ki vinne el? Tudják, hogy bolond vagyok – kiabált ki a konyhából.

Nem válaszoltam, elfordítottam kétszer a zárban lévő kulcsot, majd levettem a dzsekimet, és a konyhába indultam.

Akkor már egy hónapja tartott ez a... Valami? Nem tudok rá pontos definíciót mondani. Miután beszéltem Jackkel, másnap random úgy döntöttem, hogy oké, legyen, megkeresem Shastát. Nos, azután szavak nélkül jöttünk össze konkrétan. Egyikünk sem mondta ezt ki nyíltan, csupán magától értetődő volt az egész.

– Én nem örülnék neki – léptem mögé, szorosan hozzásimultam, és a nyakába hajtottam a fejemet, amire felsikoltott.

– Tudod, hogy ezt nem bírom! – húzódott el.

– Engem nem zavar – duruzsoltam finom, vanília illatú bőrébe, és belemélyesztettem a fogaimat.

– Hagyj már! – nyöszörgött zavartan.

– Mit főzöl? – elengedtem végül, majd mellé állva néztem szét a tűzhelyen lévő lábasokon.

– Csak tésztát – vontam meg a vállát, aztán megkavarta azt a fura, zöld trugyit. Nem volt valami bizalomgerjesztő. – Pestos-csirkés szósszal. Igény szerint sajttal – mosolyodott el, ahogy felpillantott rám, majd az arcomra simította tenyerét.

Jól éreztem vele magam, és már oda jutottam, örültem hiányzott, ha nem volt velem. Shasta a részemmé vált, de teljesen észrevétlenül lopózott a szívembe.

– Hiányoztál – csúszott ki egyszerűen. Pislantottam egy nagyot, hogy talán ezt nem kellett volna, de nem zavartatta magát. Megrebbentette hosszú pilláit, és enyhe pír kúszott az arcára.

– Én sem voltam teljes ember két napig, de itt a hétvége – mondta csillogó szemekkel, aztán mintha őt is meglepte volna az, amit mondott, gyorsan a tűzhely felé fordult. – Van bor a hűtőben.

– Vettem! – löktem el magam a pultról, majd a hűtő felé sétáltam, kivettem belőle az édes vörösbort, azután dugóhúzó után kutattam az egyik fiókban.

– Ránthatok sajtot is, nem nagy ügy – sóhajtottam, majd felém fordult.

– Egy szóval nem mondtam, hogy nem eszek a tésztából, csupán kissé, hogy is mondjam, érdekes a kinézete annak a szósznak – beszéltem,

miközben kihúztam a dugót az üvegből. Shasta addig poharakat vett elő a szekrényből, majd a pultra tette.

– Szeretnék mondani valamit – kezdte bizonytalanul.

Egy pillanatra megállt a szívem, és kerek szemekkel néztem rá, de ő nem pillantott rám, kerülte a tekintetem.

– Ha nem akarod ezt tovább... – nem tudtam befejezni, mert azonnal a szavamba vágott. Természetesen a legrosszabbra gondoltam, és akkor először hasított belém, nem biztos, hogy én el akarom engedni őt.

– Ilyet ne is mondj! – csattant fel idegesen. Még a homlokát is összeráncolta.

– Oké! – emeltem magam elé a kezemet, majd nagyot nyelve öntöttem bort a poharakba.

– Sasha megint úgy szólt hozzám – bökte ki végül.

A név hallatán azonnal kinyílt a zsebemben az a bizonyos bicska. A pasi azóta erőlködött Shastával, mióta elbukta az esélyét. Egyszerűen nem tudott beletörődni, hogy nem kell neki. Mindig elmesélte nekem, ha történt valami. De másfél hete nem mondott ezzel kapcsolatban semmit. Meg is nyugodtam, hogy talán elért annak a kifent ficsúrnak a tudatáig, hogy ez a vonat már elment. Ezek szerint nem.

– Ha nem áll le, úgy megütöm, hogy összesza... Szóval, ha nem áll le, akkor nagyon rossz lesz neki – javítottam ki végül magam. Nem akartam indulatosnak tűnni, de ez az értetlen férfi nagyon felbőszített. Akkor szembesültem vele, hogy Shasta mennyire fontos nekem.

– Dempsey, engem nem érdekelnek a nevetséges próbálkozásai. Elengedem a fülem mellett, tedd azt te is – lépett közelebb hozzám, majd apró mosollyal pillantott fel rám. – Csak nem féltékeny vagy? – emelte meg egyik szépen ívelt szemöldökét.

– Csak idegesít, ha a közeledben van – tértem ki ügyesen a kérdése elől.

Féltékeny voltam, naná!

– Egy helyen dolgozunk, sajnos a közelemben lesz, de tudom kezelni. És azért is mondom el neked, miket művel, hogy tudj róla te is, ne legyen ebből probléma. Nem akarok titkolózni előtted. Érted? Nem kell felborítani Sashát, semmit sem kell vele csinálni. Egyébként is, csupán, ha mellé csapnál is elterülne – magyarázta nagy beleéléssel. Annyira gyönyörű volt.

– Igaz, sajnálom, hogy... Nem is tudom, mit akartam már mondani – szusszantam gondterhelten. Ahogy a szemébe pillantottam, mindent elfelejtettem, csupán ő létezett számomra, se a külvilág, se más nem volt fontos.

– Jó, akkor ezt most felejtsük is el – legyintett, aztán leszűrte a tésztát.

– Igyál bort – tartottam felé a poharat.

Pillanatok alatt szétestem. Persze, ha nem volt velem, hiányzott, de akkor valami teljesen más mozdult meg bennem. Nem csak a vonzalom, hanem valami olyan, amit nem tudtam megfogalmazni. Egy hónapja hol nálam, hol nála mulattuk az időt. Mindent elmeséltünk egymásnak. Beszéltem a múltamról, ahogy ő is. Tudtuk jól, ismertük egymás gyenge pontjait. Nekem az apám volt az, míg neki a félelem. A félelem attól, hogy senkinek sem lesz soha elég jó, hiszen az exe egy munka miatt mondott le róla. Én nem akartam lemondani róla. Még apámnak is meséltem róla. Addig soha senkit nem említettem neki.

– Nem is rossz ötlet – nyúlt a pohárért, aztán két korttyal eltűntette a tartalmát.

– Nem azt mondtam, hogy nyeld le a poharat – vigyorodtam el, aztán óvatosan a derekára csúsztottam a kezemet, magamhoz húztam, és a fejemet az övének döntöttem.

Így álltunk pár pillanatig, egyikünk sem mozdult meg. Akkor ez valami eszméletlen jólesett a lelkemnek. A közelsége, bőre melege, az illata, és a

tudat maga, hogy ott van velem.

– Figyelj, én! – szakadt ki idegesen az ölelésemből, és riadtan pillantott a szemembe. Kétségbeesést és félelmet véltem felfedezni a tekintetében, de nem értettem a miértjét.

– Igen? Figyelek – mondtam, miközben vártam, hogy folytassa. Úgy festett, mint aki valami nagyon fontosat akar mondani. Idegesen kapkodta a pillantását, nagyra nyitotta szépen ívelt ajkát, de aztán csalódást okozott.

– Fáradt vagyok – nyögte elcsukló hangon. Biztosra vettem, hogy nem ezt akarta mondani, valami visszafogta, hogy valódi gondolatait közölje. – Együnk, aztán zuhany és alvás.

– Oh, nekem oké – feleltem illetődötten, de próbáltam nem kimutatni, hogy nem ezt vártam.

Egyébként ez relatív, mert én is éreztem a gombócot a torkomban, hogy valami fontosat kellene mondanom neki, de egyszerűen nem vitt rá a lélek. Nem volt merszem. Azt hittem, nem tudom, mi az, valójában tisztában voltam vele, de nem hittem el.

Csendben fogyasztottuk el a vacsorát. Finom lett a szósz, csupán kinézetre volt kissé riasztó, de nem sok maradt. Shasta büszkén húzta ki magát, amikor másodjára is szedtem. Fura ezt így kimondani, de olyannak éreztem akkor magunkat, mintha egy család lennénk. Kései vacsora, vörös bor, lopott pillantok, de mégsem stimmelt valami. Nyomozó vagyok, természetesen mindig gyanakszom, azonban nyilvánvaló volt, hogy ő is titkol valamit, ahogy én is.

Segítettem leszedni az asztalt, és előzékenyen még a mosogatásban is. Onnantól teljesen másképp viselkedett, ahogy elkezdte volna mondani a "komoly dolgokat", de valami meggátolta ebben. Távolságtartó lett, és úgy kerülgetett, mint kezdő halottkém a halottat.

A lefekvés már kínos volt. Egyikünk sem szólalt meg. Én nem mertem, mert féltem, hogy ezáltal történik valami rossz. Nem akartam, hogy azt higgye, paranoiás vagyok. Ő pedig nem akart. Úgy tűnt, csak aludni vágyik, hátha másnap tisztábban látja azt, amit nem mert kimondani.

– Jó éjszakát! – hajolt felém az ágyban, majd sietősen puszit nyomott borostás arcomra, és fordult is meg.

– Jó éjt! – szóltam halkán, aztán betakartam a hátát, és a kezemet a derekán nyugtattam.

Csak bámultam a tévét. Gőzöm sincs, milyen műsor ment benne, mert örültem el voltam foglalva a gondolataimmal. Folyamatosan az elmúlt egy hónapot pörgettem a fejemben, analizáltam, vajon hol rontottam el, hogy pillanatok alatt ilyen hűvös lett velem. Féltem, hogy most jött el az idő, az az idő ebben a kapcsolatban is. Minek az ideje? Az elválásnak.

Amíg minden magától értetődően a birtokodban van, nem is gondolsz rá, mi történik akkor, ha már nem a tiéd. Mivé válsz, ha kilép az életedből, mekkora űrt hagy maga után, milyen érzéseket hoz fel benned. Az én belsőm örülten színes volt, tarkán kavargtak benne a furábbnál furább, ismeretlen gondolatok.

Mi van akkor, ha belé szerettem?

És erre nem tudtam válaszolni. Éveken át elnyomta valami a szívem szavát. Igazából nem volt ismeretlen a bűnös, a rettegés volt az. Féltem megnyílni, féltem közel engedni magamhoz bárkit is, mert folyamatosan azon járt az eszem, mi lesz, ha. Emiatt nem is éltem. Az ember csak akkor él igazán, ha van kivel megosztani a mindennapjait. Akkor jöttem rá erre, és szíven ütött. Nem voltam ilyen, sosem voltam ennyire lelki, de be kellett látnom, a nő, aki mellettem feküdt, a világot jelentette számomra. Tiltakozhattam, hogy nem, csupán jól érezzük magunkat, de ez akkor már

jóval több volt szimpla vonzalmon. Érzések vegyültek bele, és úgy sejtettem, nem csak részemről, és nem csak én ijedtem meg ettől.

Miután tisztáztam magamban, hogy mi a helyzet, sikerült álomba szenderülnöm. Megnyugodott a lelkem, hogy nem kell tovább bizonygatnia, tudomásul vettem, megértettem, amit közvetíteni próbált. Bármennyire is hihetetlen, szerelmes lettem.

Később, mikor magamhoz tértem, Shasta az ágy szélén ült, és az éjjeliszekrényen matatott valamit. Cammogva verte le a telefonját, és majdnem a vizespoharat is.

– Attól, hogy villanyt oltasz, még nem tartóztatlak ám le – sóhajtottam, miközben a hátamról az oldalamra fordultam. Megrezzent a hangomtól, majd feloltotta a kis villanyt.

– Csak az allergia gyógyszeremet kerestem. Este elfelejtettem bevenni – dünnyögte, közben megtalálta az említett gyógyszert.

Pollenallergiája volt, különösen a mogyoróra volt allergiás. A szomszédjában állt egy mogyorófa, amit a tulaj nem akart kivágni, így kénytelen volt szedni valamit, ami elnyomta a szem- és torokviszketést.

– Jól vagy, kicsim? – húzódtam közelebb hozzá, de nem fordult felém még azután sem, hogy leöblítette a kapszulát.

– M-m – rázta meg a fejét, én pedig idegesen emelkedtem fel az ágyról.

– Mondd el, kérlek! – kértem végül. Nem bírtam tovább csendben maradni, tudnom kellett!

– Kuszák az érzéseim, és már lassan magam sem tudom, ki vagyok, vagy éppen mit akarok. Egy azonban biztos.

– Micsoda? – kérdeztem halkán.

– Te.

Továbbra is a hátát mutatta, viszont rám olyan végtelen nyugalom telepedett, mintha csak egy hatalmas, puha takarót terítettek volna rám. Egy

olyat, ami védőpajzsként omlik a szívemre. Tehát jól gondoltam, ő sem igazán merte ezt bevallani magának.

– Shas, miért nem fordulsz ide? – kérdeztem, miközben felkönyököltem.

– Nem merek – sóhajtotta remegő hangon. – Akkor a szemedbe kell néznem, és nem biztos, hogy látni akarom azt, ami benne van.

– Mert tudod, mit látnál?

– Jobb a bizonytalanság – nyekkent, azután hosszú, barna hajába túrt.

Megmosolyogtam, annyira édesen adta elő, viszont azt is megértettem, hogy fél, hiszen ez a kapcsolat tényleg a semmiből jött. Nem gondolkodva ugrottunk bele, de úgy, mintha tudtuk volna, hogy ez jó lesz, ennek így kell lennie. Persze mindezt tudat alatt. Mindenki van olyan érzések, amiket nem tud megmagyarázni, csak azt érzi, cselekednie kell, különben... Különben megbánja, ha nem.

– Hasonlóan érzek – mondtam ki végül. Úgy éreztem, nincs értelme tovább halogatni.

– Van valami? – kérdezte bátortalanul.

– Van – feleltem röviden.

Amikor tudod, mit kellene mondanod, de az az istenért sem áll a szádra, így csak a lényeget sikerül kinyögni.

– Micsoda?

– Te – sóhajtottam, és fancsali képpel néztem a hátát.

Nagy levegőt fűjt ki, aztán felém fordult. A szemei csillogtak, ahogy rám pillantott. Rezzenéstelen arccal bámult, az ajkai között apró rés nyílt, azután lassan közeledni kezdett felém, de nem mozdultam. Arasznyira állt meg az arcomtól, és én még akkor sem voltam teljesen biztos abban, hogy ez nem csak szemfényvesztés, hanem komolyan azt érzem, ami a szívemben dübörög.

– Próbáltam elnyomni, de aztán tegnap este előtört belőlem, hogy ezt már nem lehet, mert... Mert... Jaj, istenem, de baromi nehéz beszélni erről – puffogva dörzsölte meg az arcát.

– Szeretlek – mondtam ki egyszerűen.

Shasta szemei kipattantak, aztán széles és boldog mosoly terült szét az arcán, könny csillant a szemében, és olyan határtalan öröm, ami engem is arra késztetett, hogy mosolyogjak.

– Csodaszép vagy – mormoltam az arcába, azután a nyakára simítottam az ujjaimat, és csókban forrtam össze vele. Olyan csókban, ami bőven túlment az elképzeléseimen.

Miután kimondod valakinek, hogy szereted, teljesen megváltozol. Sokkal jobban elmélyül az elkötelezettséged felé, sokkal inkább érzed azt, hogy a részed, te pedig az övé. Ez pedig varázslatos és leírhatatlan.

– Tudod – távolodott el, majd beszívta alsó ajkát – én is szeretlek. Igen, komolyan – bólogatott.

– És ezért nem mertél rám nézni?

– Te sem merted kimondani – vont a fel az orrát, de aztán gyorsan pusztit nyomott az ajkamra. – Megijedtem tegnap, mert láttam a szemedben, hogy valamit nagyon akarsz mondani, de attól féltem, rossz szavak lesznek – vallotta be.

– Hasonlóan éreztem én is. Inkább nem is szóltam, mert féltem, hogy vége lesz – belőlem is kibukott az igazság.

– Nem – rázta meg a fejét. – Nem akarom! Szeretek veled lenni, szeretem, ha itt vagy mellettem, és nem akarom, hogy elmenj. Soha többé már – a mondat végén szégyenlősen lesütötte a szemeit.

– Tudom, párszor már beszéltünk erről, de én akkor nagyon megbántam, hogy azonnal – biccentettem elkerekedett szemekkel.

– Hogy azonnal feldobtál a konyhapultra? – horkant fel, majd megcsóválta a fejét. – Engem sem kellett győzködni, szóval mind a ketten hibáztunk szerintem, de úgy látom, helyrehoztuk ezt a botlást, és végső soron örülök neki, hogy akkor összefutottunk.

– Annak én is nagyon örülök. Sosem éreztem még hasonlót, amit most irántad. Megrémiszt, de másfelől nagyon boldog vagyok, hogy így alakult – bólintottam, majd a vállának döntöttem a homlokomat.

Megkönnyebbültem. Mázsás súlyok estek le a szívemről, a lelkemről, úgy éreztem, felszabadított ez a vallomás.

– És akkor ez most már hivatalos, nyomozó? – kérdezte, miközben a fejemnek támasztotta az övét.

– Eddig talán nem volt az?

– Nem tudom, nem mondtuk ki, csak összejöttünk egyik napról a másikra – kuncogott, és apró pusztit nyomott a halántékomra.

– Persze, hogy az – pillantottam fel rá. Mélyen belenéztem csodaszépen csillogó szemeibe. – Jogában áll szeretni, hölgyem – suttogtam az arcába, majd az ajkára tapasztottam az enyémet.

– Szeretném – nyögte halkan, ahogy eltávolodott.

– Tudod jól, hogy bármit megteszek, csak kérned kell – feleltem felajzottan, és megszívtam az ajkát.

– Kérem – sóhajtott, majd a karomba kapaszkodott, és maga felé húzott.

Váltottunk néhány ártatlan félcsókot, de aztán összeakadt a nyelvünk, és vad csókban forrtunk össze. Ahogy a nyálam keveredett az övével, ahogy a nyelvem játszott az övével, és ahogy egymás szájába nyögtünk, úgy éreztem, ez kell nekem, semmi más.

A kezemet levezettem pizsama nadrágja derekára, majd belecsúsztattam a vékony alsóba. Meglepetten pattant ki a szemem, ugyanis nem viselt bugyit.

– Reméltem, hogy azért meg tudjuk beszélni a dolgokat – kuncogta boldogan. Annyira gyönyörű és felszabadult volt.

– Hihetetlen vagy – nevettem az ajkába, közben nőiességére simítottam az ujjaimat. Halkan nyöszörögve és sóhajtozva fogadta simogatásaimat. Adni szerettem volna neki, boldoggá tenni, a mennyekbe repíteni. – Tetszik? – mormoltam az arcába.

– Ihgen – sóhajtotta elaléltnan. Szaggatottan lélegzett, teljesen beindult. Ahogy megéreztem, hogy egyre jobban kezd felizgulni, egy finom mozdulattal bársonyos forróságába vezettem az ujjamat. Felnyögve kapaszkodott a vállamba, és az ajkamat kereste. Lágyan jártam benne, minden egyes sóhaját ki akartam élvezni. – Ne játszd velem! – nyöszörögte.

Elmosolyodtam, majd óvatosan kihúztam belőle az ujjamat, aztán letoltam az alsónadrágom, addig ő lehúzta pizsama alsóját. Fölé helyezkedtem, és finoman belé csúsztam. Egyszerre nyögtünk fel, ahogy tövig elmerültem benne, azután mozogni kezdtem. Fölé hajoltam, a feje mellé tenyereltem, és ütemesen mozgattam magam forró ölében. Eszméletlen volt, mintha egy teljesen új dimenzió nyílt volna meg előttünk. Elkábított finom illata, az érintései és kéjes sóhajai. Más volt, valóban más. Ezt pedig annak a bizonyos vallomásnak köszönhattük.

– Ah, te jó ég! – karolta át felsikoltva a nyakamat, és magához szorított.

Egyre hangosodtunk, és egyre gyorsabban mozogtam rajta, amire elkapta az arcomat, és vadul fúrta a számba a nyelvét. Belemorgott az ajkamba, azután hátra vágta a fejét, és erősen a hátamba mart, miközben a derekam köré fonta a lábait, hogy még mélyebben érezhessen magában. Figyeltem, hogyan piheg a karjaimban, mennyire élvezi az aktust, mennyire tetszik neki. Mit érez, milyen örülten lüktet. A gondolataim, a látvány és az, hogy eltaláltam legérzékenyebb pontját, sikoltva vitték a kielégülés felé.

Erősen szorított magához, miközben végigfutott a testén a gyönyör. Ívben

megfeszült a háta, és éles sikolyok közepette engedte ki az élvezetet. Nekem sem kellett több, mentem vele az örület felé. Borzasztóan stimulált. A testemet és a lelkemet egyaránt. Hangosan felmordulva élveztem el én is, közben az ajkát haraptam, és mélyen elmerültem benne, majd még párszor, levezetésképpen megmozdultam, aztán a vállára hajtottam a fejemet.

– Azt hiszem – fűjt ki egy nagy levegőt – nem túlzok, ha azt mondom, hogy ez volt az eddigi legeslegjobb együttlétünk.

– Nem túlzol – simítottam végig egyik remegő lábán, amit a derekamon pihentetett. – Szeretlek Shas – duruzsoltam az arcába.

– Én is téged – sóhajtott fel megkönnyebbülten.

Örömmámorban, összebújva aludtunk el, és egészen reggel kilencig fel sem keltünk. Mintha megnyugodott volna a lelkem, mintha erre lett volna szükségem. Úgy fogtam fel, mint egy ügyet, egy megoldásra váró aktát, és miután megfejtettem, már nem kellett többé azon aggódnom, hogy ez is csak egy könnyelmű villanás, amivel nem tudok mit kezdeni.

Shasta varázslatos jelenés volt, és onnantól hozzám tartozott, ahogyan én hozzá. A legszebb ajándék volt ő az élettől. Annyi viszontagság után a nyomozó szíve végre megpihenhetett, végre tartozhatott valakihez. Hihetetlen volt, de már nem féltem, többé már nem. Bizakodva tekintetem előre, a kezét fogva sétáltam a jövő felé vezető úton.

Egész hétvégén együtt voltunk, és teljesen más, új megvilágításba került a kapcsolatunk. Sokkal fesztelenebbek voltunk, könnyedebbek. Imádtam ezt az érzést. Ezért hajtottam egész életemben, és lám, egy véletlen folytán az ölembe pottyant.

Vasárnap telefonált a főnöke, hogy hétfőn és kedden otthonról dolgoznak, mert a hétvégén egerek lepték el a szintjüket, és hogy így a rágcslóirtó nyugodtan tud majd dolgozni. Nos, nekem sem kellett több, én is hazavitettem arra a két napra a munkát. Természetesen készenlétben álltam, ha történik valami, de akkor először éreztem azt, hogy háttérbe tudom szorítani a munkát, mert volt miért, volt kiért.

Hétfőn bementem a központba, elhoztam a jelentéshez szükséges iratokat, beszéltem az embereimmel, hogy bármi van, ne legyenek restek keresni, aztán elhajtottam a lakásomra, összeszedtem pár cuccot, a laptopomat, és indultam vissza, hozzá.

Ahogy leparkoltam a felhajtón, ismeretlen autó szúrt szemet az út szélén. Rosszalló pillantással szálltam ki a kocsimból, beriasztottam, azután a ház felé igyekeztem.

– Megjöttem! – kiáltottam be, ahogy beléptem az ajtón. Beszéd hangjait hallottam a nappaliból, így arra indultam. Ám, nem az fogadott, amire számítottam.

– Szia édes! – pattant fel Shasta a kanapéról, majd a száját elhúzá sietett felém, lopva pusztit nyomott az arcomba, majd sutogva beszélt: – Ne csinálj jelenetet, csak dolgozunk.

Miért csináltam volna? Végül is csak az ült a barátnőm nappalijában, aki folyamatosan zaklatta.

– Hm – hümmögve néztem le a nőre, aztán a férfi felé pillantottam. – Szervusz Sasha! – köszöntem kissé kimérten.

– Üdv! – legyintett. Fel sem nézett a dohányzóasztalon lévő laptopjából.
– Ha virágokat tennénk háttérnek, fehérét meg pirosat – mondta ezt úgy, mintha semmi sem történt volna.

Önelégült barom!

– Mi járatban? – kérdeztem, miközben a kanapé mellé léptem, majd lecsaptam a laptop táskát az asztalra. Borzalmasan felhúzott a férfi jelenléte. Természetesen bíztam Shastában, de Sashában már egyáltalán nem.

– Dolgozunk – vigyorgott rám, aztán a mellém érkező Shastára nézett. Úgy nézte, mintha egy születésnap, minden finomsággal megrakott torta lett volna.

– Ennyire sürgős a dolog? – támaszkodtam a kanapé karfájára, miközben Shastára pillantottam.

– Ezzel kicsit el vagyunk maradva, mert Sasha nem tudja, mi az a határidő – mordult rá a férfira, aki megemelt szemöldökkel rázta meg a fejét.

– Ez nem igaz! Csupán részletesen akartam kidolgozni a kampányt.

– És akkor már ide kell jönni? – csúszott ki a kérdés. Nem gondolkodtam, ez magától jött. Shas rá is csapott a combomra. Nem akartam bunkó lenni, de örülten irritált a fazon.

– Jobb ezt megbeszélni. De hát – emelkedett fel a férfi, úgy folytatta – te ezt úgyse érted, teljesen más szakma – szegte fel lenézően a fejét.

– Aha – bólintottam.

– Drágám, egy pillanat és befejezzük – villantotta meg a szemeit Shasta.

Kényelmetlenül érezte magát, de nem is értettem, miért engedte be ezt a bálgúnárt a házába. Értem, hogy munka, és nekik össze kell dolgozniuk, ezzel nem is lett volna problémám. A gond ott kezdődött, hogy a pasas folyamatosan ostromolta a barátnőmet.

– Még az új arculatot is át kell néznünk! – mutatott felé Sasha a tollával. Túlságosan is önelégült mosoly terült szét az arcán.

– Én azt ma már nem! – csattant fel Shas, majd átdobta bal válla felett copfját. – Van nekem is külön melóm, azzal is kell haladnom.

– Meg hát nekem is van munkám – szóltam én is közbe.

– Min dolgozol? Mesélte Shasta, hogy nyomozó vagy. Talán autólopás? – horkant fel.

Nem igazán riasztotta el, hogy egy majd' két méteres, nagy tenyerű pasas vagyok. Nagy tenyér, nagy ütés. Totálisan magabiztosan terpeszkedett a kanapén, és azt gondolta, mert neki zöld a szeme, fel van zselézve a haja, és látszik rajta, hogy heti kétszer kondiba jár, már nyert ügye van. El kellett szomorítanom.

– Kettős gyilkosság – támaszkodtam a térdemre, közben a szemébe néztem. – Valószínűleg szerelemfáltásból elkövetett emberölés.

– És ezt honnan tudod? – kérdezte kimérten.

– Ez a munkám – hunyorogtam rá. – Másfelől a férfi áldozat szájába gyömöszölték a golyóit – nyaltam meg a szám szélét. Persze ez mind fikció volt, de rá akartam kicsit ijeszteni.

– V-valóban? – dadogta.

– Szerintem – szólalt meg Shasta, de a combjára simítottam a tenyeremet, ezzel is beléfojtva a szót.

– Én is így tennék azzal, aki ráhajt a nőmre – lassan bólintottam. Sasha szemei elkerekedtek, és hatalmasat nyelt. – Csak én még a farkát is levágnám, és a szájába tenném. Nem szeretem a befejezetlen ügyeket – vigyorodtam el. Shasta halkan felhorkant, majd a karomra tette a kezét.

– Amm! – pattant fel Sasha. Azt hiszem, az ábrázatát elnézve, végre eljutott a tudatáig az, hogy a mellettem ülő nő hozzám tartozik, és nem tűröm a konkurenciát. Nem voltam hülye! Tudtam jól, hogy miért pofátlankodott be hozzám. – Azt hiszem – kapott a telefonja után – az irodából üzentek.

Semmit sem mutatott a kijelző. Ráadásul a szintjük is le volt zárva a rágcslóírtás miatt.

– Máris mész? – értetlenül néztem rá. Shasta megszorította a karomat figyelmeztetésképpen. – Most akartam elmesélni, hogy tüntetném el a nyomokat. Mert hát nyomozó vagyok, értek hozzá.

– Sziasztok! – lecsukta a laptopját, aztán sietősen összefogta válltáskájával, és gyorsléptekkel indult az ajtó felé.

– Mekkora görény vagy! – nevetett fel Shasta. – De nagyon jól szórakoztam.

– Most már vajon leszáll rólad?

– Szerintem ezek után az irodában is csak telefonon fog keresni – kuncogott tovább. – Meg sem mertem szólalni. Láttad, hogy elsápadt?

– Az enyém vagy – karoltam át a derekát, majd magamhoz húztam. – Ideje, hogy belássa.

– A tiéd? – kérdezte, miközben a mellkasomra tette a kezét.

– Igen, csak az enyém! A munka egy dolog, de ez már túlment azon. Itt pöffeszkedett. A fenekét! – emeltem meg idegesen a hangom. – Minek engedted be egyáltalán?

– Egy iratért jött, aztán, mire kapcsoltam, már vette elő a laptopját. Hű, mondom, szerintem menned kéne, de hát – döntötte oldalra a fejét. – Azt mondta, nem zavar. Engem mondjuk nem is zavart, de tudtam, hogy neked lesz hozzá pár szavad. Lehet, csúnya dolog, de élveztem – kacagott fel, aztán pusztit nyomott borostás arcomra. – Köszönöm nyomozó!

– Hölgyem, részemről a megtiszteltetés – mosolyogtam rá, majd finom csókban egyesültem vele.

Talán kissé nyers voltam vele, de nem tetszett maga a szituáció. Tudtam, hogy mélyen megbántotta Shastát, aztán csak tepert tovább, és az a magabiztosság... Rühellem az ilyen férfiakat, akik nem fogják fel, hogy nem ők a világ közepe. Sasha aznap szembesült vele, hogy nem jó az, ha más érdekében vadászik.

A nő, aki derült égből pottyant az életembe akkor már magát az életet jelentette számomra, és megvédtem őt bármi áron. Igaz, nem igazán szorult rá erre, karakán volt, és sok mindent elengedett a füle mellett, a saját dolgával törődött. Ezért jöttem én! Én törődtem vele minden téren.

Azt hittem, hogy ez csupán egy egyéjszakás kaland, ám annál sokkal több lett. Egy hónap után szerelemmé alakult, összekötötte a két idegent, akik már nem is voltak egymásnak olyan idegenek.

Mertem szeretni, mertem nyitni, mert azt láttam a szemében, ami az én lelkemben is volt: vágy, sóvárgás, enyhe bizonytalanság. De hiszen ezért kerültünk egymás mellé, hogy megerősítsük a másikat. Nagyobb szükségem volt rá, mint bármi másra a világon. A szerelme éltetett onnantól, az, hogy ő van nekem.

Shasta Flare az a fajta nő volt, aki miatt idővel még a házasságon is elgondolkodtam. Hihetetlen, hogy mindez egy egyéjszakás kalanddal kezdődött...

Hamarosan folytatódik...

A sorozat következő része:

Jogában áll hozzám jönni

Ruby Saw további novellái:

Sorsok sorozat:

